

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 107.

Tredie Session.

33te Møde.

Mandagen den 8de Decemher.

(Forts.)

L. Hansen (fortsat): Ved Sagens Behandling i forrige Session blev det ogsaa af det da nedfattede Udvalg fremhævet, at det fra flere Sider maatte interessere Staten, at der sættes Grændse for Sandflugtens videre Udbredelse. Jeg troer derfor, at der er særlig Anledning for det høitærede Thing til at tage denne Sag under Behandling og Overveielse paa bedste Maade, og jeg maa tilføie, at jeg tillige troer, at den udfomne Lov om Hartkornets Egalisation ikke kan siges at være gennemført, saalænge der hviler en saadan Byrde som den her nævnte paa enkelte Districter. Jeg troer derhos, at den ærede Forslagsstiller kunde være gaaet et Skridt videre og have foreslaaet, at alle Udgifter ved Sandflugtens Dæmpning paalægges Statskassen, og at kun der, hvor Arbeidet ikke ved Licitation eller ved Record kunde nedbringes til den Betaling, som er fastsat paa de forskjellige Steder i de forskjellige Arbeidsregulativer, skulde Beboerne i Altitsofnene være pligtige til at udføre det for denne Betaling.

J. Knudsen: I Anledning af det foreliggende Lovforslag maa det være mig tilladt at gjøre nogle Bemærkninger. Hensigten med Forslaget er at lette den Byrde, der nu paahviler Beboerne af Altitsofnene i de Egne af Landet, hvor der findes Sandflugt, og at opheve den Forpligtelse, som i Henhold til Forordningen af 19de Decbr. 1792 og Placat af 6te Marts 1838 paahviler Beboerne af de i Sandflugtsdistricterne indenfor en vis Grændse beliggende Hjalpesogne, til, uden Bederlag, at udføre Arbejde til Sandflugtens Dæmpning. En Forandring i det nu i saa

Henseende bestaaende Forhold kan jeg forsaavidt ikke have noget Bøseligt at erindre imod, som, det vistnok ikke kan nægtes, at Altitsofnene ere temmelig haardt og Hjalpesognene noget vilkaarligt bebyrdede; men hvad jeg har at erindre imod, det er den Maade, hvorpaa Forslaget vil have dette Forhold omordnet, det er Bestemmelserne med Hensyn til Fordelingen af de Byrder, der nu paahvile bemeldte Sandflugts egne. Forslaget bestemmer i saa Henseende, at $\frac{1}{4}$ Deel af Arbeidet skal forlods udredes af Altitsofnene uden Bederlag, de øvrige $\frac{3}{4}$ Dele tilveiebringes for Betaling, og blive de $\frac{3}{4}$ Dele at udrede af vedkommende Amts Repartitionsfond og af Amtets Kjøbstæder efter deres Hartkorn; den sidste Tjerdedeel tilsligemed nogle Lønninger udredes af Statskassen. Disse Bestemmelser med Hensyn til Udredelsesmaaden forekomme mig at være noget vilkaarlige, og den ærede Forslagsstiller er kommen ind paa et Vilkaarligheds-Gebeet, som jeg aldeles ikke seer nogen Grund for ham til at betræde. Det er efter min Mening et urigtigt og vilkaarligt Princip, der ligger til Grund for denne Fordeling, det er et reent Skjøn uden Hensyn til de stedfindende locale Forhold. Hvorfor vil den ærede Forslagsstiller have $\frac{3}{4}$ Dele til Udredelse af vedkommende Amt? Jeg troer ikke, at det er rigtigt at paalægge det særlige Amt denne Byrde, og derimod for en stor Deel fritage Staten; Staten er dog langt mere interesseret i, at disse Sandflugtsstrækninger conserveres og opretholdes end selve Amtet. Naar man seer hen til de oekonomiske Forhold, da har Amtet efter min Mening ingen særlig Interesse ved, at sige Egne opretholdes, hvorimod det for Staten bliver af særlig Betydning. Amtscommunen er en Anstalt, der tager med den ene Haand og giver med den anden, en Amtscommune